

Campia din inima mea

Petre Ioan Cretu

cum mureau gutuile la fereastra mea
din adânc îmi țâșnea un țipăt mut ca o fiară
și mă frângeam și mă pierdeam și mă uitam /într-o lume nebună
căci timpul te rotește cu rost și slavă, câmpia mea
venită din țara luminii, din țara lui soare răsare
și te împrumuți la nesfârșit stării de floare
iar dorul tău nu doare doar te moare /câmpie din inima mea

împleteam broboanele de lumină în fulgerări divine
pe sub duzii pitici pe sub prunii arși de un apus de soare
aruncam cu îngeri după cuci să plouă în livadă
țigancă rudă /ieși de ne rugă /roua ne udă /câmpia din noi

cum alergam pe ulițe cu praful fierbinte trecut peste glezne
în urma noastră nori groși de țărână de ziceai
că trec avioane sălbatice prin sat,
pe uliță, cum se scurgeau din tâmplă până în suflet /până la glezne
cum spuneam, împleteam broboanele de lumină până când
se făcea un întuneric ud sub geana de lună
peste câmpia din noi, peste satul din umbră
peste păsările cerului peste amintirile cu miros de iarbă
zi cu zi noapte cu noapte /până când se stinge
și lacrima îți curge tot mai grea

mie câmpia îmi vorbea
cu grâul ei cu păsările ei /cu batalioanele de maci
și câmpul bântuit de umbre
și vorbele ei sirene flămânde
după ce se hrăneau cu lumina-mi din ochi
mi se lipeau de suflet ca un timbru
de eram bolnav își schimbau cumva culoarea, putrezeau
atunci câmpia mirosea a cruce /văd îngeri învăluiți în mov și molii cu zăbale
din tălpi îmi creșteau rădăcini de maci peste smoală
pe umeri deodată răsărea luna ca o rană de aur /înmugurea lampa a fitil
mama aprindea candela să-mi descânte frica /fugi frică din carne din vămi
îmi zicea de deochi de spaimă și ură
îmi stingeă cărbuni în apă sfințită
apoi aprindea tămâie
și abia atunci îngerul cu o singură aripă în vrie venea la mine
nici nu începuse dimineața
când deodată clopotul spart de aer
a lovit vântul în dungă b-a-n-g, b-a-n-g!
mama scotea din ștergar pâinea să o închine

apoi îmi rupea din ea o fărmă

îngerii mai dormeau încă pe umărul de humă
în lăstărișul subțire de sub prunii stingheri
undeva la marginea câmpului de cânepă udă
uf, cum țâșneau păsări măiestre din lanuri
pe sub gene până în ochiul înrudit cu plânsul

- îți răzuiai ochii de lumină într-un alt timp într-o altă lume

aici în câmpie în vremurile vechi ne nașteam din lumină
câinii nopții se înfigeau în noi a neputință
balaurii bătrâni cu paloșe lungi din argint
tu trăgeai cocoșele puștii și țipai glonțul zbir
în oasele lunii, te aud parcă a moarte venind
întunecai și lumea și cerul și focul sfânt
grâul se făcea întuneric în hambare
morile măcinau deodată prunci
ies mamele la marginea cerului să își boteze fiii
hei, voinice voinicele te scoală și seceră grâul
cu lancea de fier cu brațul stâncă!

- noi bărbații câmpiei ne naștem în cer, cu luna în piept și dorul în suflet